

Xander
Lelkedbe zárva
Véres karácsony

írta: Rose Woods
Berkesné Zombor Anikó
2015.
© Minden jog fenntartva

– A csuda vinné el! – szitkozódott Naomi, mikor a kulcsosomó kicsúszott a kezéből, és valahol az autó hasa alatt landolt. Most kénytelen lesz lapos kúszásban alámászni, hogy kibányáshassa. Viszolyogva nézte a talpa alatti sáros aszfaltot. Az új harisnyáját kidobhatja az akció után, az már biztos.

A jegyzeteit az autó tetejére tette, legalább azok megússzák a sárfürdőt. Bár nem jelentettek nagy értéket, nem voltak túl részletesek. A valódi tudás a fejében volt, ezek inkább csak emlékeztetőül szolgáltak a tanításhoz. Más még csak nem is értette volna a sebtében feljegyzett félszavakat és ábrákat.

Linda, a kolléganője, gyakran rágta a fülét amiatt, hogy készítsen részletes leírásokat. Azzal érvelt, ilyen módon továbbadhatja az utóknak azt a mérhetetlen tudást, amit a kutatásai révén felhalmozott, de ő soha nem állt kötélnek. Nem volt a modern technika híve, ráadásul műszaki antitalentumnak vallotta magát, még a mikró digitális vezérlőpaneljét is képtelen volt kezelni, csakis a sima, tekerőgombos készülékkel boldogult. Számára egy számítógép a megtestesült rémálmot jelentette, tudta, nem boldogulna a szövegszerkesztővel.

Füle mögé simította világosszőke haját, feljebb tolta az orrán a szemüvegét, le ne essen, majd leguggolt és benyúlt a kocsni alá. Vakon próbálta kitapintani a kulcsokat, de nem volt olyan szerencséje, hogy rájuk akadjon. Mégsem fogja megúszni azt a sárfoltot – keseredett el.

Fém csörgött az autó túloldalán. Csodálkozva nézett fel, de kuporgó helyzetéből semmit nem látott, úgyhogy felállt. Egy vadidegen férfival nézett farkasszemet, aki kezében tartotta Naomi kulcsait és a papírjait tartalmazó mappát. Csak az ég tudhatta, honnan került oda hirtelen az az alak.

– Segíthetek? – kérdezte a lány zavartan. Az idegen nem látszott sem csavargónak sem bűnözőnek, de ez utóbbiban természetesen nem lehe-

tett biztos. Ráadásul valami megmagyarázhatatlan rossz érzés fogta el vele kapcsolatban, amint meglátta.

Az illető magas volt, erős testfelépítésű, ápolt megjelenésű. Negyvenes évei vége felé járhatott, sötét haját ősz szálak tarkították, halántékánál kicsit sűrűbben, máshol ritkábban. A vonásait nem tudta jól kivenni a félhomályban, ami a parkolót beborította, és amelybe a férfi jól illett sötét ruháival.

– Azt hiszem igen, doktornő. – Kellemes bariton hangja volt, bár Naomi ízléséhez képest túlságosan is mézesmázos hanglegjtéssel beszélt, lassan, halkán, mint egy riadt gyerekhez vagy állathoz szoktak. A lány elhúzta a száját, mikor a párhuzam felsejlett benne.

– Ismerjük egymást?

– Még nem, de úgy tűnik, közös az érdeklődési körünk – lobogtatta meg a férfi a kezében tartott jegyzeteket.

– Parancsol? – Érezte, hogy a homloka ráncba szalad, miközben a másik szavait próbálja értelmezni. A feljegyzéseiben a mítoszok kialakulásáról írt, amelyek egy-egy természetfeletti lényhez kapcsolódtak. Régióta kutatott ezek után a legendák után. Már kislány korában is lenyűgözték az unikornisokról, tündérekéről, sárkányokról és angyalokról szóló mesék. Ehhez később társultak a vámpírokról, vérfarkasokról, lidércekről szóló rémtörténetek is. Mindenképp tudni szerette volna, mi áll az elbeszélések hátterében. Vajon hogyan alakultak ki, mi szolgált alapjukként, miként történhetett, hogy a világ egymástól teljesen elszigetelt, távol eső tájain, szóról-szóra ugyanazokat a történeteket találták ki és jegyezték fel?

– Beszélhetnénk valahol?

– Miről?

– A kutatásairól, doktornő.

– Mit mondott, hogy hívják?

– Óh, bocsásson meg, milyen nevetlen vagyok, még be sem mutatkoztam. A nevem, Palmer. Dennis Palmer.

– Nem értem, mit akar tőlem, Dennis, de én most nagyon sietek. Ha nem haragszik, akkor ezt máskor beszéljük meg.

Sohanapján – tette hozzá magában. A feszes mosoly azonban az arcára fagyott, mikor a férfi megrázta a fejét.

– Nem lehet, szükségünk van a jegyzeteire. Nem csak ezekre, hanem mindegyikre. Ilyen tudást nem hagyhatunk kiaknázatlanul.

– Nem hagyhatják? Mégis mi a csudáról beszél? – Naomi megpróbálta kinyitni a kocsija ajtaját, bár ez egyszer biztosan tudta, hogy zárva van. Szórakozottságára tekintettel legalább háromszor ellenőrizte reggel, mielőtt a parkolóban hagyta. Mégis szerencsét próbált, mert semmi okosabb nem jutott eszébe. Sajnos nem ment vele sokra.

– Jöjjön velünk önszántából, akkor rengeteg kényelmetlenségtől megkíméli magát – vetett beszédes pillantást Naomi háta mögé Palmer. Mikor a lány követte a tekintetét, két tagbaszakadt fickót látott meg. A rémület végigszáguldott rajta. A rossz érzés, ami azonnal elfogta, mikor meglátta a férfit, többszöröseire fokozódott. Nagy bajban volt, és úgy tűnt, ebből a szörnyű helyzetből nem fog kikeveredni.

– Valami gond van? – hallotta meg az egyetem gondnokának hangját. Egy pillanatra megkönnyebbült, de a következő másodperben az aggodalma még intenzívebbé vált. A férfi nem segíthetett neki. Egyedül, három jól megtermett alak ellen akkor is tehetetlen lett volna, ha egészséges, de Tim nem volt az. Valamikor szörnyű dolog történhetett vele, mert baloldalán a végtagjai nyilvánvalóan nem úgy mozogta, mint a jobbon. Ha Tim megpróbál tenni érte valamit, szinte biztosan ő maga is veszélybe kerül, azt pedig nem hagyhatja – határozta el.

– Nincs semmi baj, csak beszélgetek az urakkal – hadarta. Lázasan járt az agya, annak esélyét mérgette, hozzá tehetne-e valamit az elhangzottakhoz, amivel jelzi a gondnoknak szorult helyzetét, de közben őt nem sodorja bajba. Igazság szerint egyáltalán nem volt biztos benne, Tim értené-e, mit akar vele közölni. Naomi gyanította, az a baleset vagy betegség, amely ilyené tette, máshol is károsodást okozhatott. Kicsit lassú volt mind a beszéde, mind a mozgása, de sajnos még a felfogása is.

– Egész biztos? Nekem rémültnek látszik. Jöjjön, visszakísérem az épületbe!

Naomi kétségbeesetten nézte, ahogy a férfi mind közelebb óvakodott hozzájuk. Hajlott hátával, természetellenes szögben tartott bal karjával, szárnalmas látványt nyújtott. Pedig valamikor ugyancsak jóvágyású lehetett. Görnyedt tartása ellenére is jól látszott, milyen elképesztően magas és erős testfelépítésű. Az arcát szinte teljesen elfedte a vas-tag koszréteg. Úgy tűnt, a vonásaira rakódott por Tim szerves része, amin soha senki nem lepődött meg igazán, elvégre nem csak gondnok volt, hanem fűtő is egy személyben. Afféle mindenes. De meleg árnya-

latú, világosbarna szeme tisztán csillogott. Pillantását Naomira függesztve, egyre csak közeledett, bal lábát esetlenül húzva maga után. Szívszorító volt.

– Kérem, Tim, térjen vissza a munkájához! – szólt rá erélyesebben Naomi. Mindenképp el akarta távolítani a közelből a férfit, de az nem tágított. A lány megpróbálta a tekintetével figyelmeztetni rá, hogy meneküljön, de úgy tűnt, a gondnok nem érti, mit akar vele közölni.

– Ne féljen, én majd megvédem.

Talán kicsit lassú felfogású, de az ösztönei jól működnek – állapította meg a lány. – A veszélyt és a feszültséget megérezte, de biztos, hogy ez a veszét fogja okozni.

– Intézzétek el ezt a szerencsétlent, és hozzátok a nő! – hallatszott a háta mögül Palmer érzelemmentes hangja. Tim mögött szinte ugyanebben a pillanatban három másik alak bukkant fel, legalább olyan drabálisak, mint akik Naomi közelében álltak. Hangtalanul, tétovázás nélkül indultak egyenesen a férfi felé.

– Meneküljön, Tim! – kiáltott fel Naomi, közvetlenül azelőtt, hogy a férfi, aki a legközelebb állt hozzá megragadta és a szájára tapasztotta volna a tenyerét.

A lány a szeme sarkából még látta, amint a gondnok addigi vontatott mozgását meghazudtolva villámgyorsan kiegyenesedik, és támadói felé fordul, utána azonban szem elől veszítette az eseményeket. Aki elkapta, magával vonszolta, ő pedig semmit nem tehetett ellene. A szeméből kicsordultak a tehetetlenség és megalázottság könnyei, miközben hiába próbált kiszabadulni az acélos karok szorításából. Minden erejét összeszedve kapálózott, rugdosódott, de semmire nem ment vele. Fogvataratója jóval erősebb volt nála.

Zajokot hallott a távolból, puffanásokat, fojtott nyögéseket, szitkozódásokat. Nagyon szerette volna látni, mi történik, aggódott Timért és aggódott saját magáért is, de még csak segítségért sem kiálthatott. Esélye sem volt, hogy eltávolítsa a szájára tapadó tenyeret.

A következő pillanatban egy hirtelen rántás hátratántorította. A fenékén landolt, de legalább kiszabadult. Meglepetten pislogott körbe, próbált rájönni, minek vagy kinek köszönheti a hirtelen segítséget ebben a szorult helyzetben. Az álla leesett, mikor megpillantotta Timet, amint egy jól irányzott ütéssel épp földre küldte a férfit, aki néhány másodperccel azelőtt őt próbálta magával vonszolni.